

İlla ki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Kasım 2020

Bıçkın bir imge olabilirdim
Hatmettiğim bir yangından kalan son eşya mesela:
Yüreğin ambarında dolgun atlar
Sözcüklere paye veren bir rabıta
Aşkın kazık kaktığı bir rüyadan çok öte
S/özlendiğim bir koku elbet
Dansa kalkan acılardan
Kaldıysa hala düşmeyen payıma.

Bil mukabil hayat:
Düş gezegeninden fırar eden binlerce kelebek
Oysaki Lale Devrinin kokusuydu
Aşka
Paye verdiğim her geçişe
Elbet sadece kendimi payladığım gün ve gece.

Uzamı ömrün
Sela vakti dünün
Saltanatını sürmeli miydim sahi ölgün günün?
Hatmi çiçeği topladığım bir cennet
Aşkın kandırma gücüydü elbet
İçimde peyda olan yalnızlık ve iyi niyet
Göğün uçurumlarından düşen kuşlar gibi
Kanayan kanadına konan bir toz adeta
Rahmetin ve gücün imgesi
Salındığım şu boşluk bazense huşu
Gergin bir ipten bile daha fazla metanetliyim
Gözümü sakındığım bir benlik ve bellek
Uyuşan gecelerden payıma düşmeyene ne gerek?

Sancılı teyakkuz
Göge attığım bir çentik kadar sıradanım işte
Sıra dışılığın kisvesi büyürken içimde
Hem varım hem yok
Dingin bir ömre niyetli

Dirildiğim her şiidir elbet
Kaldığım gece nöbetinde
Taşan içimden hece hece
Kekelemeden sevdiğimse tek gerçek
İzahı var ya da yok
Latif bir esintiden çok
Ötelediğim mutluluk
Olsa da çoğuna göre bir rivayet.

Azgın nehrin tek damlasından bile büyüktür ruhum
Cebelleştığım illa ki tutulan nutkum
Bir hevesle sevip yaşadığım
Kardığım melun bir yürek
Kanmaksız en güzeli
Bir çocuk kadar alingan
Şaibeli fırtınalardan çok uzak
İlla ki aşka inanmak
Budur elbet bir hayaletin son isteği.